

OSCAR BAYONA

«Les cançons seran sempre nostres», estrena d'Arnau Tordera i Magí Canyelles

escollint els seus boleros i cants de batre.-Marc Serena

► **LA BANDA MORISCA.** De la mateixa manera que existeixen dues Espanyes, encara també hi ha visions enfrontades sobre què va passar durant l'Al-Andalus o qui s'ha de quedar la mesquita de Córdoba. La banda morisca són andalusos que reivindiquen el llegat de la cultura andalusí i, amb la seva música, li volen donar valor. Van actuar a la llotja professional.-Marc Serena

► **LES ANXOVETES. «(d)ones».** Dissabte al vespre, al Kursaal, el conjunt Les Anxovetes va portar a una nova dimensió el repertori clàssic d'havaneres i cançons marineres en un concert que va seduir i captivar el públic de principi a fi. Amb un joc de veus brillant i molt treballat, les tres vocalistes, molt ben acompanyades musicalment per percussions, guitarra i contrabaix, van interpretar temes propis com *Ona*. El conjunt femení, amb una posada en escena minimalista però solvent, també va recuperar clàssics com *A la vora de la mar*, *Què volen aquesta gent* i *Alfonsina y el mar*, amb uns arranjaments acurats i sorprenents. El concert va viatjar per diferents gèneres, des del fado fins al bolero, i es va tancar amb *De Anchoas quedan tres*, seguit de llargs aplaudiments.-Maria Oliva

► **ORQUESTRINA TRAMA. «Hèsta!».** Divendres eren a la llotja professional de la Fira Mediterrània i dissabte a la Festa Major de Gislclareny. Fan música directe dels Pirineus pensada per ballar. Els qui ho vulguin ho podran fer el dissabte 17 de novembre (19 h) a la Sala Petita del teatre

Kursaal de Manresa.-Marc Serena

► **TEATRE NU. «Teatre arrossegat de Catalunya».** Recuperant la tradició dels artistes de carrer que, convertint un carro en un petit escenari, tenen un ampli ventall en el seu repertori, Teatre Nu proposa una petita mostra amb la representació del conegut conte d'*El Patufet*. En glossa, tres intèrprets descabdellen de nou la història del petit que acaba a la panxa del bou. Un bon i acurat treball amb nitidesa de conceptes i bona planificació en el seu desenvolupament. Els tres intèrprets mostren una bona entesa escènica que traspua i contribueix en el bon desenvolupament del muntatge. Certament, moltes vegades en els muntatges per a públic familiar l'objectivitat i la brevetat són autèntics triomfs. El bon fer de Teatre Nu no sorprèn, però sí la capacitat de seguir imprimint-lo en els seus espectacles com el seu principal segell d'identificació.-Assumpta Pérez

► **UXÍA. «Uxia-o».** Les cançons d'aquesta cantant gallega són de les que escoltaries mil vegades. Una corredora de fons que va ser a El Sielu acompanyada d'una banda on hi havia una arpa. Hi ha qui canta per guanyar-se la vida, n'hi ha que volen fer el món millor.-Marc Serena

► **ZA!. «Megacobla».** Un duet de música experimental i uns quants músics de còbra treballaran durant un any junts a proposta de la fira. El projecte acaba de començar però va arrencar un somriure al públic del teatre Conservatori, que no és poca cosa.-Marc Serena

SALVADOR REDÓ

L'acròbata Júlia Ferrero va mostrar l'espectacle «Teia», en procés de creació

L'estrella

MARTA PICH

► **KUKAI DANTZA & ORFEÓ MANRESÀ. «Erritu».** L'espectacle inaugural a la basilica de la Seu va fusionar dansa i música per parlar de la importància dels vincles comunitaris. El muntatge va despertar entusiasme entre el més de mig miler d'espectadors.

La revelació

JORDI BIEL

► **JUAN CARLOS LÉRIDA. «Máquinas sagradas».** Ningú podia imaginar-se un taller mecànic convertit en un 'tablaó' de flamenc. Lérida i el 'cantaor' Jorge Mesa 'el Pirata' van sorprendre amb un espectacle únic entre claus angleses i tubs d'escapament.

La decepció

JORDI BIEL

► **CENTRE EQUIMAR. «Aires de Menorca».** Hi havia expectació per veure l'espectacle eqüestre, i es tenia en ment les impressionants festes de Sant Joan de Ciutadella. Però es va trobar a faltar el jaleo menorquí: poca espectacularitat, poca emoció i pocs bots.

OPINIÓ

Marc Serena

41 QUILÒMETRES DESPRÉS

En l'espectacle de cloenda d'ahir a la fira, Kepa Junkera va preguntar al públic si volien una cançó més. Des de les files de darrere un nen va cridar fort... «No!».

Si els seus pares són *folkis* i l'han portat per la fira durant quatre dies, s'entén que en tingui prou. O potser, simplement, l'acordió no és el seu fort.

Portar nous públics a la música tradicional ha estat un dels principals maldecaps de la Fira Mediterrània des de la seva fundació, quan va començar sent una trobada de representacions folklòriques locals.

Durant tots aquests anys hem vist invents de tota mena, alguns realment singulars. Recordo haver escoltat fa quatre anys un grup de joves del Raval fent botar pilotes de bàsquet a l'escenari d'El Sielu com a instrument de percussió... i fixar-me en les cares de la gent.

Hi ha molts atreviments artístics que espero que ja hagin preescrit. I hi ha nits que, tot el contrari. Fa dos anys vam veure a distància curta la cantant de Sant Esteve Sesrovires Rosalía, que ara és l'estrella del moment a YouTube. Ens vam trobar de sorpresa Arthur H cantant amb veu de whisky al pavelló del Nou Congost el 2004. Vam vibrar amb Souad Massi el 2009.

N'hi ha uns quants que enyorem l'època en què a la ciutat hi havia macroconcerts, comunions col·lectives amb gent vinguda de tot Catalunya.

La fira també ha renunciat a omplir grans escenaris i, a la vegada, sembla que ha tocat sostre i que ja no pot créixer més. Fa anys que repeteix xifres i ha optat per obrir el focus geogràfic en comptes d'aprofundir en la mateixa Mediterrània.

Aquest any hi hem trobat molts moments de lucidesa musical i, com sempre, algunes preses de pèl en nom de la pàtria, de la nostra o de la d'altri.

El telèfon em marca que en quatre dies he fet 41 quilòmetres a peu. Ha valgut la pena, ha tornat a ser sensacional. Encara que el manresa, per principis, ho dissimuli. Com el taxista a qui li preguntava si per la fira tenen més feina. «No et pensis, poc més», deia.